

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXIX. In quo, id quod mox dictum est, exemplis confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

tem componamus: *Hac mihi sit consolatio, Domine, libenter velle carere omni humano solatio. Et si tua defuerit consolatio, sit mihi tua voluntas & iusta probatio, pro summo solatio.* Si porro huc pertingamus, vt vnica Dei voluntas & beneplacitum sit tota nostra voluntas & beneplacitum, in tantum vt ipsa omnis consolationis carentia vnicum nostrum sit gaudium (quod illa sit Dei voluntas & beneplacitum) tunc demum nostrum gaudium erit verum, & tale quidem, vt nulla prorsus mundi res à nobis id tollere queat.

CA P V T XXIX.

In quo, id quod mox dictum est, exemplis confirmatur.

QUIDAM de primis Ordinis Prædicatorii Patribus, postquam magnæ sanctitatis vitæque purioris exemplo iam annis aliquot in Religione conuersatus esset, nullam tamen in omnibus Religionis exercitiis consolationem gustumque sentiebat, ita vt nec meditatio, nec oratio, nec contemplatio, nec lectio ei saperent. Quod autem multa assidue de fauoribus, & gratis, sensibusque spiritualibus, quibus alii à Deo perfundebantur, narrari audiret, propemodum animum præ desperatione abijciebat. Hinc quadam nocte coram Domini in cruce fixi imagine se prostravit, suamque miseram sortem & desolationem amarissime plangens, his illam verbis appellauit: Semper te, Domine mi, audiui & credidi bonitate & mansuetudine omnibus creaturis anterie; vide ergo, quæso, & recordare me tibi multos annos quam fidelissime seruiuisse, tua causa plurimas tribulationes esse perpeffum, meque tibi soli totum quam libentissime impendisse. Si vel quarta temporis, quo tibi seruiui, parte, tyranno cuius iam immitissimo seruissem, iam dudum is aliquod mihi beneuolentia signum ostendisset, tum leniter blandique me vel saltem semel alloquendo,

tum amico vultu mihi atridendo: tu vero Domine, nullum prorsus hactenus mihi fauorem ostendisti, imo ne minimam quidem gratiarum carum, quibus alios præuenire soles, recepi; & cum ipsa sis dulcedo, erga me tamen durus es, & centum tyrannis austerior. Quid hoc est, Domine? quid ita id fieri iubes? Hæc dum queritur, tantum subito fragorem circa se excitari audit, tanquam si templum vniuersum à fundamentis subrueretur; & super tabulata superne tantum tamque horrendum tumultum ac strepitum, quasi mille canes omnem contignationem dentibus conserpissent. Ad quem horrorem consternatus, & prope exanimatus, cū respiceret, visurus quidnam esse posset; vidit pone se terribile quoddam & visu terretimum monstrum, dæmonem scilicet: qui ferreo quodam vecte, quem manu tenebat, tam grauem illi ictum impexit, vt in terram corruens exurgere in pedes non posset: sumpta tamen audacia, ad vsque altare vicinum proserpsit, ita elumbis & fractus præ dolore, tanquam si ossa omnia fustibus contusa & luxata essent. Vt ergo Fratres in templum venere Primam canturi, & cum elumbarum & semimortuum videre, subiti huius casus causam ignorantes, eum ad nosodochium domesticum tulerunt: trium vero hebdomadarum spatio, quo grauissimis doloribus est afflictatus, tam teter & intolerabilis odor è corpore eius prodibat, omnemque locum replebat, vt Religiosi eum curaturi & seruituri, nisi obturatis naribus, medicamentisque redolentibus præmuniti, ad eum ingredi non possent. Hoc tempore transacto, vt primum habere melius cepit, & pedibus insistere stultâ suam præsumptionem & superbiam ante omnia expiare voluit. Hinc ad locum, in quo culpam commiserat, reuertit, aliquod in eo culpæ remedium quæsiturus. quare multis cum lacrymis, seque humilitans, longe aliter orare cepit, quam orarat ante: culpam quippe suam confitebatur, seque omni prorsus bono indignum, & pœnas

Humilitate consolationes obissentur, non querela.

T t 3 potius

potius castigationemq; promeruisse cen-
sebat. Quem mox Dominus, voce de cœ-
lo submissa, consolatus est, dicens, *Si con-
solationes aliquas & gustus in oratione qua-
ris, ante omnia necesse te est humilem esse,
tuam imbecillitatem ac nihilum agnoscere,
teque luto viliozem, imo vermibus, quos pe-
dibus proteris, contemptibiliorem iudicare.*
Et per hoc ita cautus factus est & sapere
didicit, vt posthac perfectissimus Reli-
giosus fuerit.

Lib. 5. c. 1.

In vita autem B. P. Ignatii aliud, at di-
spar longe, exemplum legere est: quod
enim ipse superiora peccata sua confide-
raret, eaque continenter plangeret, gra-
tum sibi fore dicebat, si in eorum expia-
tionem se aliquando Dominus consolati-
one ac deliciis spiritualibus priuaret,
vt hæc eum priuatio ac desolatio cautio-
rem, inque obsequio feruentiorem, mag-
isq; sollicitum redderet. Sed tanta
erga ipsum Dominus misericordia vltus
fuit, tantaque eum gratia, suauitate ac
dulcedine perfudit, vt, quo ipse magis
delinquere se crederet, & magis hoc
modo flagellari rogaret, eo Dominus ef-
ficer effusior, atque infinitæ liberalitatis
sua thesauros maiori in eum copia pro-
funderet. Vnde se credere dicebat, nul-
lum in mundo hominem esse, in quo duo
hæc simul ita concurrerent, vt in seipso,
tanta scilicet ingratitude, toties & tam
grauiter in Deum offendendo, & tot tam-
que continua à munifica manu eius re-
cipere beneficia.

Dei bonitas
& B. Ignatii
humilitas in-
uicè certant.

Blofius Mo-
nil. spir. c. 10.

Deus cuidam amico suo, vt scriptum
prodit Ludouicus Blofius, singulares
quosdam fauores communicabat, vt ei
oranti etiam multa occulta panderet, &
mirabiles futurorum euentus reuelaret.
Ipse vero, qua erat humilitate, Deoque
magis placendi desiderio eum feruenter
instanterque orabat, vt, si ei videretur, id-
que illi foret gratius, huiusmodi à se gra-
tiam auferret. Audiuit rogantem Deus, vt
per quinque ipsos annos hanc ei subtra-
xerit, multis eum interea tentationibus,
angustis ac desolationibus spiritus ob-
rui sinens. Qui cum propterea quadam

Humilis petis
sibi subtrahi
nimiam gra-
tiam.

die amare feret, duoq; Angeli apparen-
tes eum afflictum consolari conarantur,
nullam se consolationem velle respon-
dit, sed abunde sibi ad consolationem
sufficere, quod Dei in se voluntas perfi-
ceretur.

Idem refert, Dominum Iesum alias sic
S. Brigittæ locutum: *Quid turbamur & sol-
licita es filia? Illam vero dixisse: Quia di-
uersis, & inutilibus, malisque affligor tri-
tationibus, quas remouere nequeo, & terra
iudicii tui me angit.* Tunc replicasse Do-
minum: *Hæc vera est iustitia, vt sicut prius
delectabar in vanitatibus mundi, contra
voluntatem meam, ita modo tibi molestia
sint varia peruersaque cogitationes contra
voluntatem tuam. Veruntamen timore iudi-
cium meum moderate, & cum discretione, la-
fermiter semper confidam in me Deo tuo.*
*Cortissime enim scire debes, malis cogitatu-
nes, quibus mens reluctatur, & quas detesta-
tur, esse purgationem animæ atque coronam.*
*Si tu illas prohibere non potes, ser patienter,
ac voluntate eius venitere. Et, quamuis ipse
non consentias, time nihilominus ne inde
perbias & cadas: nam quicumque stat, solam
Dei virtute & gratia stat.*

Aliud è Taulero refert idem Blofius
in Libro cui nomen *Consolatio Pusillan-
mum*. Plerique, inquit, aliqua molestia
grauanti mihi dicere consueuerunt: *Pater
male mecum agitur: diuersis enim afflicti-
onibus multoque marore perturbor.* Et ego
recte cum eis agi pronuntio. Tum illi,
Non aiunt, Domine, sed mea culpa id actum
est. Ad quod rursum ego: *Sine tua culpa
id actum sit, siue non, credo ipsam afflictionem
crucem à Deo tibi impositam: eisdemque gra-
tias agens sustine, & resigna te ipsum.* Res-
sum illi: *Sed magna intus ariditate obsecra-
tateque contabesco.* Quibus ego, *Ferri-
(aio) dilecte sili patienter, & melius tecum
ageretur: quam si in magna multaque impu-
bili deuotione versareris.*

Alius quidam Dei famulus dixisse fer-
tur: *Iam quadraginta ipsis annis Domini
seruis, & in oratione me exerceo, nunquam
tamen vllam in ea consolationem vel pu-
stum habui, quo tamen die in eam incumberis.*

conqueriq; quod tam patientē te Deus non faciat at fuit Iob; neq; tam humilē, uti S. Franciscū fuisse constat. Necessē igitur est etiā in his rebus nos cum Dei voluntate conformari; alias namq; nullam in animo pacem sentiemus.

Nulla pax sine Indifferentia.

CAPVT XXX.

Quomodo in reliquarum virtutum ac donorum supernaturalium distributione Dei nos voluntati conformari oporteat, &c.

Sicut voluntati Dei conformes esse debemus, quomocumque demum nos ipse in oratione tractet; ita & quoad reliquas omnes virtutes, & dona Dei, necnon alias quascunq; spiritus preceogariuas, cum ea nos oportet conformari. Omnes virtutes desiderare non potest non esse bonum, uti & ob eas incessanter suspirare, easque acquirere studere; ita tamen velle debemus temper melior esse, inque virtutem perfectione in dies crescere & proficere, ut in pace simus & quieti, etiā ad id quod præ tendimus, peruenire non possimus. utque cum Dei voluntate ac libitu nos conformemus, eaque contenti sumus.

Si angelicam tibi Deus castimoniam dare nolit, sed grauibus quoad puritatem assidue te tentationibus velit oppugnari; melius sane est te id patienter ferre, & Dei voluntati te ipsum in hac tentatione & afflictione accommodare, quam inquietum querulumque incedere, quod angelicam illam puritatem & munditiam non habeas.

Si tam profundam humilitatem tibi dare nolit, quam habuit S. Franciscus; non tantam mansuetudinem, quantam habuere cum Moyse, tum Dauid; non denique talem patientiam, qualem Iob prætulit; sed motus & appetitus quosdā in contrarium sentias; bonum est te inde humiliari, & erubescere, occasionemque tui vilipendendi accipere: non tamen bonum est anxie te turbari, inquietari,

Quare egregie R. D. M. Auila: Nullum credo, inquit, in mundo fuisse sanctum. qui non voluerit esse melior quam fuit; sed non propterea animi sui pacem hi amittebant: neque enim id tam ex propria cupiditate, utpote que nunquā dicit, sufficit, desiderabant, quam propter Deum, cuius diuisione ac distributione numerū satis erant contenti, et si ipsis dedisset minus: rati in illo totius verum amorem consistere, quod contenti viuerent eo quod ipse iis daret, quam in multa habendi desiderio, est id amor proprius non nisi ad melius Deo seruendum fieri dicat.

Cap. 23. Audi filia.

Sancti perfectionem desiderarunt sed cum indifferencia.

At dicet aliquis, videri nos hic docere velle, non esse feruens aliquod desiderium accipiendum in dies in virtute crescendi, sed omnia, tam quæ ad animam, quam quæ ad corpus spectant, Deo committenda: videri proinde hoc pacto occasionem nobis dari torpescendi, ac intepef-cendi, atque omnem de proficiendo progrediendoq; curā abijciendi. Punctum hoc quam maxime notandum est, quia non parui id est momenti. Hac etiam obiectio adeo bona est, ut nihil in toto hæc negotio aliud timendum sit quam vnum hoc. Nulla quippe omnino doctrina est, quantumuis bona, qua non aliquis queat abuti, si eam prout oportet non nouit applicare & uti. Sic & hac nostra abuti quis potest, tam in iis quæ de oratione dicta sunt, quam iis quæ reliquas virtutes & dona spiritualia concernunt. Vnde eam necesse erit commode explicare, & bene intelligere.

Abusus vti cuiuscunque etiam optima.

Non dico ergo, nō debere nos desiderare quotidie in sanctitate progredi, nec procurare debere ut semper illustriores quosq; imitemur, & in hoc diligētes & seduli simus: quia hoc sine ad Religionē venimus, & nisi id fecerim, boni Religiosi futuri nō sumus. Sed quod dico, i. e. quod, quæadmodū homines in reb^o externis & corpo-